

אסי

אסי לא צילצל אחרי ההפסד. לא. אני לא מחכה לטלפון ממנו. אהרונה (גרושתו הראשונה של אסי דיין) צילצלה. אחי השני, אורי, הצטער, אבל הוא לא התכוון להצביע למערך ככל מיקרה. את דעתו של אורי על המערך לא כדאי לצטט. יש אנשים שהזירו אותי: "אין לך מה לחפש במערך?" איך הויקו לי ההתכתבויות המישי פחתיות? היו כמה ימים שזה נטע בי

שימעות

אווירה לא טובה. זה היה לי קשה. נורא קשה לי עם זה עד עצם היום הזה.

אני לא רוצה לסכך את הדברים, אבל ברגע שעלה עניין המועמדת הערבית (גלי כרכבי), היתה לי הרגשה לפחות מבחינת שימעות — שזה הולך להיות על חשבונאי. את העניין עם שימעות התיקשורת לא בדקה עד הסוף. אני בכלל לא הייתי מתאמת איתו.

אני לא בעמדת התנצלות — דוחקים אותי לעמדה כזאת. אם מישהו חושב שאקום ואסתייג מאבא שלי, כדי להרוויח כמה קולות — הוא טועה מאוד. כשכא מישהו מרפ"י לשעבר ואמר לי: "המרכו ממ" שיד להתנקם במשה דיין?" זה השאיר אותי מתוסכלת. אבל אין זה אומר שעלי להרים ידיים ולקבל את הדין.

איך אני מרגישה, אחרי ההפסד, כ"ב של דיין? אני רצה כל הזמן במסלול רווימיכשולים. לא. בוודאי

נגד דיין יש עדיין התנגדות אמוצי יונאלית. רואים כאבי בוגר. כן. שאלו אותי יותר מפעם אחת, אם אברח עם המנדט, אם אבגוד כאבי. מה עשיתי? התעלמתי.

הייתי צריכה להתמודד עם הטעינות? איך? אין לי תשובה לכך. מה זאת אומרת שאני מזוהה עם אבי? מה, עניין המנדט שהוא לקח, זה גנטי? פשוט לא היו לי תשובות.

מה ענית? ש.אבא שלי זה אבא שלי, והלוואי ותירשם לזכותי אחת

"הייתי צריכה לרדת

באו"ם במקום נתניהו!"

יעל ובנה דן

היתה לי הרגשה של בח לאיחוקיח

ההצלחות שלו". בכל זאת יש לשם "דיין" גם היבט חיובי. לגדול בבית כמו שלי, זה בית-ספר נהדר בפוליטיקה.

אם אני זוכרת הערה מעליב, כמ יוחר? הכל היה מעליב, כל העניין מעליב! באו אנשים ואמרו לי בפנים: "מספיק לנו עם דיין. אצלנו — לא יהיו נסיכים!"

מדוע בחרת — כן? מפני ששם יוצאים מהנהגה שלגדול בבית כמו שלי, זה גם לינוק, לנשום פוליטיקה.

שזה לא הכישלון הראשון שלי. לפעמים אני מרגישה שאין לי כוח. מבחוח נראה כאילו הכל הלך לי קל, אבל למעשה הכל הולך לי קשה יותר.

אני צריכה לגרד כל-כך הרבה תוויות, טיגמות. אני רק גומרת לגרד משהו אחד ומיד נתקלת בדבר שני. לפעמים אינני יודעת מהיכן תבוא המכה הבאה. כן, ויש גם הפתעות...

ירדתי מראש מה היו ההתנגדויות. ניסיתי לחשוב איך להתמודד איתן.

עון בטענות, מפני שלא תיאמנו בינינו דבר. אפילו לא היתה לנו פגישה אחת בנושא.

במבט לאחור? אני מצטערת על כך. יכול להיות שהיה מעמיד דברים על דיוקם. יכול להיות שהיה אומר: "ראי, אני לא מבטיח".

מדוע היתה תמיכתו בי ברורה עבר ר? אני מניחה שגם בגלל הקשר עם אבי. שימעות שמח כשחזרתי למיפלה. כשנשאל על השמות החדשים כמיפ-לגה, הזכיר את יוסי ביילין, אברום בורג, אלי דיין, עמיר פרץ ואוהד.

זאת פשוט טעות שלי, שלא שוחחתי איתו, שלא באתי אליו ואמרתי לו: "תשמע, אני על הסף. אני מרגישה שאני צריכה עזרה, כדי להיות בטוח בפנים".

הוא נרתם לעניין של המועמדת הערבית כאל עניין לאומי. יכול להיות שלענייני לא היה נרתם כך. עם עזרה אחת אין להתווכח — שהאחרים — שאר מועמדיו — כן נכנסו כלומר — שלהשפעתו יש ערך. אני חושבת שאי לו היה מתרכז במועמדת הערבית ובי היה ניתן להעביר את שתינו.

הבעייה היא שלא היתה לי שום תמיכה מלמעלה בצורה פתוחה, גלויה. הכל היה מתחת לשולחן. יכול באמת להיות שהשם "דיין" מעורר תחושות לכאן ולכאן. יכול להיות שהיה מי שאמר לעצמו: "אם היא תעבור — נעזור לה, ואם לא..."

הרגשה של בת לאיחוקיח? כן. היתה לי מין הרגשה כזאת, הרגשה מוורה. הרגשתי כאילו אני במיכח: אנשים, התומכים בי מלמעלה, רצו לראות. איך היא מסתדרת לכך.

אני נשמעת נאיבית? הענין עם שימעות לא נבע מנאיביות. שמעתי, כל הזמן, שהוא תומך בי, שאינו יכול לצאת בגלוי: מדוע? מפני שאני בעייתית, מפני שאני שנוייה במחלוקת. אי-אפשר היה לתמוך בי בגלוי.

אני נשמעת לך משלימה? אני לא משלימה עם כך שלגוף פוליטי אסור שהיו חריגים. למיפלה-העבודה חס רים חריגים במובן הטוב. הסיסמה שלי היא: "יש מקום לחריגים" מי שמצמח מבפנים — יש לו קהל מבפנים, ומי שחריג — יש לו קהל בחוץ. כמוני.

דין

אילו אבא שלי, אפילו כשהיה בשיא השפל שלו, היה הולך לבי חירות בארץ אחרת — יהדות העולם היתה מצביעה בערו. כאו עובדת שושי לת גדרנו.

אם יש לי כעס על הירושה שהותר לי לכל החיים על זה שאני צריכה להיות, כל העת, בעמדת התנצלות?

סיפרו לי שהוא מזכיר את שמי בכל מקום ובכל הופעה. במשך חודשים אמרו לי שאני נמצאת ברשימת מועי מדיו. כיום השישי, למחרת הפנל, הר פיעה כותרתי: "מועמדי שימעות, רק יעל דיין לא עברה".

לא. שימעות לא צילצל אלי אחרי ההפסד. אני מניחה שהוא עסוק כבר לקראת הסיכוב השני. אקבע איתו פגישה ואברר את העניינים — לא כל כך מה שקרה, אלא מה שעתיד לקרות. אשאל אותו אם הוא חושב שכדאי שאמשיך, או שאין בכך כל טעם, בגלל הסיבות הירועות, בגלל השם ובכלל.

היתה כאן אייבונה מצירי בקשר לתמיכה של שימעות בי. אני יודעת שהוא תמך בי, אבל חשבתי שתמך בי בצורה יותר אקטיבית. חשבתי שאפשר יהיה להעביר גם אותי וגם את המר עמדת הערכיה. אני לא באה אל שימי

סימני-שאלה גדולים. קשה לי לשפוט זאת כמושגים פוליטיים. זה חמור מאוד אם הם השפיעו. לא יכולתי להתייחס לכתבות. מה יכולתי לאמר לאנשים: "אל תתייחסו".

כל הפירסום הזה של אסי פגע בי בתרמית. אנשים אמרו בוודאי: "המישי פחה הזאת! כולה פלונטר וצרות... מי צריך את זה?" מאוד הופתעתי ממעשהו של אסי. זה היה עניין חריג.

מצד שני, העובדה שהשם שלי הר פיע בכותרות עזרה לי — לא הייתי צריכה להחריד שם אלמוני. רק צעירים מעטים — אברום בורג, יוסי ביילין — היו במצב דומה.

כן, שניהם בתוך הפנל ואני — בחוץ. כמה קולות, להערכתך, עלה לי. המאמר של אסי? לא יודעת בדיוק. קשה לדעת. זה עלה לי ביוקר ויצר

יעל דיין, מועמדת העולם הזה

המועמדת

שימעות לא תמך בי בגלוי, מפני שאני בעייתית

למה שושלת?

לפני הכל ודוי — מימי לא חזיתי בסידרה שושלת. נכון שכמה מחברי הטובים ביותר הם צרכנים נלהבים של הסידרה המצי ליחה, אך לי אין שמץ של מושג, מה קורה שם, מי נגד מי, מי בוגד במי ועם מי — כלום. בשיחה שקיימתי עם יעל דיין בשעת בוקר נינוחה, היא שבה והעלתה את המושג "שושלת" כמעט מדי מושג — שני. אם הכוונה לזוהר, פאר, כסף, תככים, אינטריגות ותייחכום — היה לי קשה ביותר לקשור בין יעל דיין — ללא איפוא, שיער אסוף, ידירה גדושת חפצים בוהמיים — לבין שושלת.

יעל דיין, אחרי הפסד, לא נראתה כגיבורה מהאגדות וספק לו היתה עוברת מיבחן-בד לאופנת-סבון פחות ויקרתי משושלת. הסתקרנתי לפגוש בעל אחרי כישלון צורב, בגדול, "כשכולם יודעים".

מפחיד להיכשל כשאתה מפורסם, כשיש ממך ציפיות, כשיש רבים המחכים לך בפניה וישמחו לאידך. יעל ניסתה לבנות זאת "חוסר-הצלחה", לחיות בשלווה עם מה שאירע ביום החמישי בגני התערוכה, אבל הטונים המינוריים שבהם דיברה, ההשלמה ששי דרה, התשובות המאולצות לטלפונים שקיבלה בעת שיחתנו — אמרו אחרת.

להיות דיין, זה להיות חריג, זה להיות כוכב, מפורסם, מדובר, אין אמצע. יש ניצחון, ויש כישלון. אגב, מישהו זוכר שגם נמרוד אשל ככשלו?